

Η μνήμη δεν είναι σκουπίδι - Καμιά συμμόρφωση ποτέ και πουθενά!

«Η δίωξη των επαναστατικών στοιχείων στη Ρωσία δεν έχει κοπάσει μετά την αλλαγή των πολιτικών και οικονομικών πολιτικών των μπολσεβίκων. Απεναντίας, έγινε ακόμα εντονότερη, δριμύτερη. Οι φυλακές της Ρωσίας, της Ουκρανίας, της Σιβηρίας είναι γεμάτες με άντρες και γυναίκες –και σε ορισμένες περιπτώσεις με μικρά παιδιά– που τολμάνε να κατέχουν απόψεις που διαφέρουν απ’ αυτές του κυβερνώντος Κομμουνιστικού Κόμματος. Λέμε «κατέχουν απόψεις» εσκεμμένα. Γιατί στη Ρωσία τού σήμερα δεν είναι καν απαραίτητο να εκφράσεις τη διαφωνία σου με λόγο ή με πράξη για να υποστείς σύλληψη· η απλή κατοχή αντίθετων απόψεων σε καθιστά νόμιμη βορά της ντεφάκτο υπέρτατης εξουσίας στον τόπο αυτόν, της Τσεκά, της παντοδύναμης εκείνης μπολσεβίκικης Οχράνα («υπηρεσίας για την προστασία της δημόσιας ασφάλειας και τάξης»), η οποία δε γνωρίζει ούτε νόμο ούτε ευθύνη.

Μα απ’ όλα τα επαναστατικά στοιχεία στη Ρωσία οι αναρχικοί είναι αυτοί που τώρα υφίστανται τον πλέον αδιάσπαστο και συστηματικό διωγμό. Η καταστολή τους απ’ τους μπολσεβίκους άρχισε ήδη απ’ τον Απρίλη του 1918, όταν η κομμουνιστική κυβέρνηση επιτέθηκε απρόκλητα κι απροειδοποίητα στην Αναρχική Λέσχη της Μόσχας και με τη χρήση πολυβόλων και πυροβόλων όπλων εκκαθάρισε όλη την οργάνωση. Ήταν η αρχή του αναρχοκυνηγιού, ωστόσο είχε σποραδικό χαρακτήρα, ξεσπούσε μια στο τόσο, με σχετικά ανοργάνωτο και συχνά αντιφατικό τρόπο. Έτσι, οι αναρχικές εκδόσεις μια επιτρέπονταν, μια απαγορεύονταν. Αναρχικοί συλλαμβάνονταν κάπου κι απελευθερώνονταν αλλού. Άλλοτε πυροβολούνταν κι άλλοτε, πάλι, πιέζονταν να δεχτούν πιο υπεύθυνες θέσεις.

Αυτή όμως η χαοτική κατάσταση τερματίστηκε απ’ το 10ο Συνέδριο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, τον Απρίλη του 1921. Τότε ο Λένιν κήρυξε ανοιχτό και αμείλικτο πόλεμο όχι μόνο ενάντια στους αναρχικούς, αλλά κι ενάντια σε «όλες τις μικροαστικές αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές τάσεις», όπου κι αν αυτές εντοπίζονταν. Ήταν το σημείο καμπής απ’ όπου ξεκίνησε η συστηματική, οργανωμένη και πιο αδιάσπαστη εξόντωση των αναρχικών στην μπολσεβικοκρατούμενη Ρωσία.

Μόνο τη μέρα της ομιλίας εκείνης του Λένιν, δεκάδες αναρχικοί, αναρχοσυνδικαλιστές και συμπαθούντες τους συνελήφθησαν στη Μόσχα και στην Πετρούπολη. Την επόμενη μέρα έγιναν μαζικές συλλήψεις συντρόφων μας σε όλη τη χώρα. Από τότε ο διωγμός συνεχίστηκε με αυξανόμενη βία, κι είναι πια αρκετά προφανές ότι, όσο μεγαλύτερους συμβιβασμούς κάνει το κομμουνιστικό καθεστώς με τον καπιταλιστικό κόσμο, τόσο εντονότερη γίνεται η δίωξή του εναντίον του αναρχισμού».

Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Έμμα Γκόλντμαν

Στοκχόλμη, 7 Γενάρη 1922